nároky byly v exekučním návrhu blíže udány a by byl již v návrhu podán doklad, že jde o majetkoprávní nároky z pojišťovací polizze životní, znějící na majitele nebo na doručitele.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 257/28.)

K vydobytí peněžité pohledávky navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením majetkových nároků příslušejících dlužníku z pojišťovací smlouvy na život, uzavřené se společností R., přikázáním zabavených nároků až do výše vykonatelné pohledávky a platební zápovědi společnosti R. Soud prvé stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

Rekursnímu soudu nelze přisvědčiti, že exekuční návrh jest s hlediska ustanovení § 54 ex. řádu tak nedostatečný, že podle něho nemohla býti povolena navrhovaná exekuce. Navrhoval-li vymáhající věřitel, by mu byla povolena exekuce zabavením majetkoprávních nároků dlužníkových, příslušejících dlužníku podle polizze čís. 358.490 z pojišťovací smlouvy na život, uzavřené s pojišťovací společností R., navrhoval-li dále kromě přikázání k vybrání zabavených nároků až do výše jeho vykonatelné pohledávky, by poddlužnici byla dána platební zápověď a povolující usnesení bylo jí doručeno, je zjevno, že mu šlo o povolení exekuce podle §§ 147 a 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě a § 294 ex. ř., a proto mu byla právem povolena soudem prvé stolice navrhovaná exekuce. Nebylo s hlediska § 54 ex. řádu, jak se mylně dlužník domnívá ve svém rekursu do povolujícího usnesení, zapotřebí, by majetkové právní nároky byly v exekučním návrhu ještě nějak blíže udány, a by byl už v návrhu podán doklad, že jde o majetkoprávní nároky z pojišťovací polizze životní, znějící na majitele nebo doručitele, poněvadž vymáhající věřitel nenavrhoval exekuci podle § 148 zákona ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák. o pojišťovací smlouvě a podle § 296 ex. ř. Na tom nemění nic okolnost, tvrzená dlužníkem v jeho rekursu do povolujícího usnesení, že podle zabavované polizze je z ní oprávněna jak v případě dožití, tak v případě úmrtí Hermina B-ová, tedy že polizze nezní ani na doručitele, ani na dlužníka, nýbrž zní ve prospěch třetí osoby, proti které vymáhající věřitel není oprávněn činiti nárok, neboť tato okolnost nemá nic společného s otázkou, mohla-li navrhovaná exekuce býti povolena, nýbrž týče se jedině otázky, zdali se navrhovaná exekuce setká s úspěchem.

Čís. 8140.

Odpor při rozvrhovém roku, neopodstatněný skutkovým přednesem, jest zamítnouti. Zameškaný skutkový přednes nelze dohánětí teprve v řízení opravném.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 340/28.)

Vymáhající věřitel vznesl odpor proti přikázání nároku státu při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost. Exekuční soud odpor zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel vznesl při rozvrhovém roku proti nároku státu na dávku z majetku, ohlášenému k rozvrhu, odpor z důvodu, že pro něho neváznе zákonné zástavní právo, pokud převyšuje 33% hodnoty nemovitosti, ale neuvedl bližších okolností, jimiž by opodstatnil své tvrzení. Exekuční soud nevyhověl proto odporu a rekursní soud nevyhověl ani rekursu vymáhajícího věřitele, v němž uváděl nové okolnosti k opodstatnění svého odporu. Stalo se tak právem. Exekuční soud má s účastníky jednati o nárocích přihlášených a podaných odporech podle §§ 212 a 213 ex. ř. a při tom vyjasniti výslechem postižených a přítomných účastníků všecky okolnosti pro rozhodnutí významné. Na pořad práva k vůli nedostatku zástavního práva může exekuční soud poukázati jenom odpory, pro jichž posouzení jest skutkový podklad sporný. Z toho plyne, že účastník, který podává odpor a neuvede v něm, kterými okolnostmi skutkovými ho opodstatňuje a tedy prostě jenom popře ohlášený nárok nebo zástavní právo, nemůže býti ani poukázán na pořad práva, ani nemůže býti jeho odporu vyhověno a exekučnímu soudu nezbývá, než přednesem naprosto neopodstatněnému odporu nevyhověti. Zameškaný skutkový přednes, k jehož vyjasnění je určen rok rozvrhový, nelze dohánětі teprve v řízení opravném, a rekursní soud právem nový skutkový přednes stěžovatelův pokládal za nedovolenou novotu. Rekursní soud může opříti své rozhodnutí jen o skutkový stav zjištěný prvním soudem, pokud prvý soud k němu formálně bezvadně dospěl. Dovolací soud neshledává tedy důvodu, by se uchýlil od názoru stále v judikatuře zastávaného a vysloveného již nejvyšším soudem vídeňským v posudku k § 520 c. ř. s., že nelze v rekursu uplatňovati novoty.

Čís. 8141.

Žalováno-li o vydání vkladní knížky, jest ocenění předmětu sporu v žalobě i pro soud i odpůrce co do věcné příslušnosti závazným a nerozhoduje výše vkladu, třebas byla knížka papírem na majitele znějícím.

(Rozh. ze dne 15. června 1928, R I 412/28.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhala se pozůstalost po K-ovi na žalované vydání vkladní knížky spořitelní a záložní pokladny na 16.650 Kč. Námitce věcné nepříslušnosti soud prvé stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepříslušnosti. Důvody: Žalobní nárok týká se vydání vkladní knížky, nikoliv zaplacení peníze, na nějž vkladní knížka zní. Žalobce se ani ne-